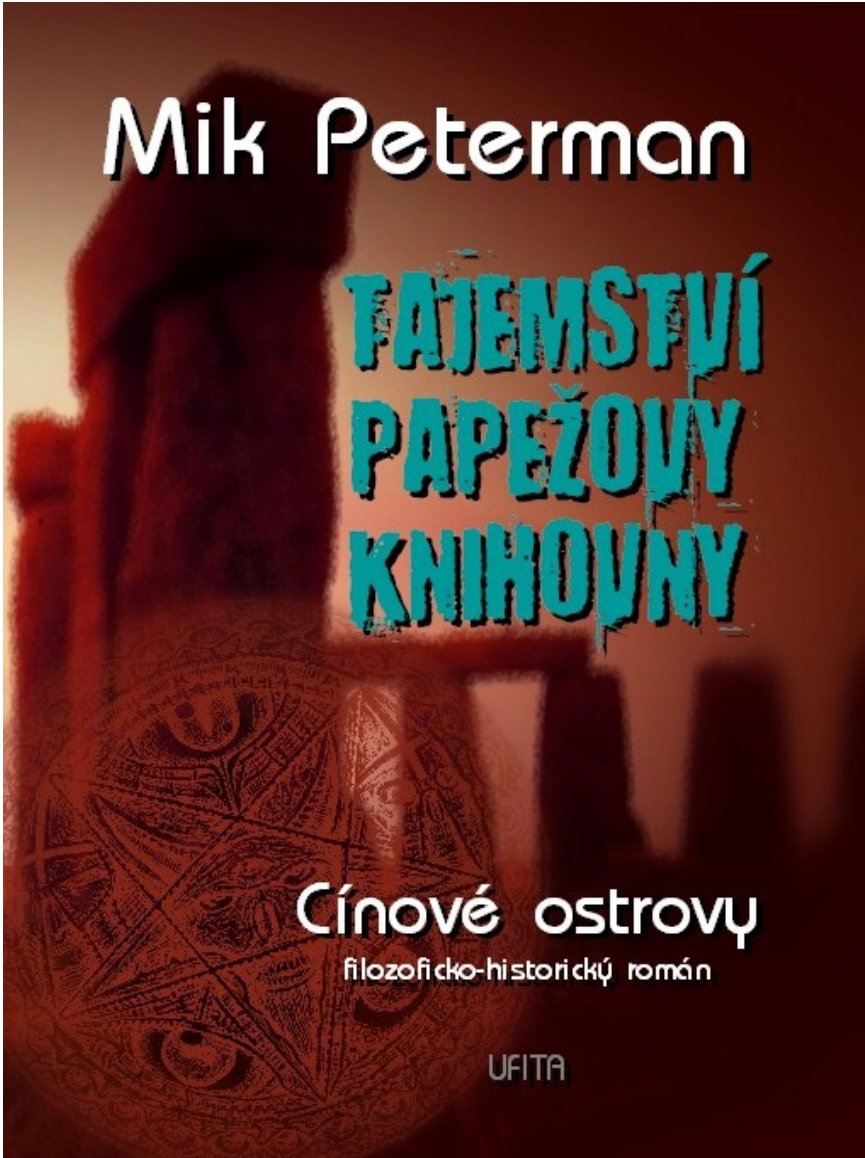

Mik Peterman

**TAJEMSTVÍ
PAPEŽOVY
KNIHOVNY**

Cínové ostrovy

filozoficko-historický román

UFITA

*Mik
Peterman
Tajemství
papežovy
knihovny*

*díl II.
Cinové ostrovy*

filozoficko-historický román

UFITA 2013

„...Ježíš proti Kristu...”

*věnováno všem,
kteří jsou připraveni přijmout pravdu*

– kapitola 33 –

Takhle daleko a na takhle dlouho se Andreas Osiander do českého království dostal nyní vlastně poprvé. Nikdy nebyl až tady na jihu Moravy. Cítil na každém kroku uvolněnou atmosféru mezi učenici i při setkávání se s obyčejnými lidmi. Cítil něco, co už dlouho ve své zemi nezažil – po čem určitě ale toužil. Stoletá náboženská tolerance vynucená vojenskou silou husitů na rozkazovačném katolickém Římu. Náboženská tolerance zaplacená krví vinných i nevinných při čtyřech vojenských křížových výpravách papeženců proti českým kacířům. Stoletý náboženský smír a rozumové soužití dogmatického, zkosnatělého katolictví s revolučním husitstvím.

Svatý kalich – symbol husitství.

Kališníci...

Různé myšlenky se vybavovaly Osianderovi, když přijížděl k nevelkému moravskému hradu na okraji osady Krumlov.

Hrad Jana z Lipé – krátkodobé útočiště Theophrasta von Hohenheim, zvaného Paracelsus.

Uvítací podmračené pohledy Paracelsa nepřípadaly Osianderovi až tak přátelské. Chlapík mírně zavalité postavy si ho hrubě přeměřoval šedozelenýma očima, vykukujícíma z rozcuchané kštiny tmavých zrzavých vlasů.

Andreasovi ten pohled nebyl ale moc příjemný.

Po dlouhé cestě a komplikovaném odchodu z domova si to příliš nebral k srdci.

Od první chvíle předpokládal, že hovory s Paracelsem nebudou úplně srdečné.

I po letech měl Andreas stále na paměti jejich dávný vyhrocený spor.

Ostuda...

Nebyl si jistý, který z nich dvou nese tehdejší ostrý názorový střet osobněji.

Asi pro oba šlo o otázku cti – určitě v tu dobu ano.

V tomto ohledu nepřijížděl Andreas s přílišným sebevědomím.

Naopak.

Dnes už o *Podivuhodném proroctví o papežství* věděl mnohem více než před pár lety.

Věděl dobře, že Paracelsus má se svými vědomostmi navrch.

Byl o tom naprosto přesvědčený.

Impuls k návštěvě tady na hradě pánů z Lipé však přišel od Paracelsa. Těžko si představovat, že cesta na takovou dálku má být jen mělkou zdvořilostní návštěvou pro slunečné nedělní odpoledne.

To jistě ne.

Už z pobytu u Koperníka Andreas jasně vytušil, že pro tuto skupinu učenců může právě on, přední luterán, plnit patrně dost mimořádnou úlohu. Spojovací můstek mezi hermetismem a reformovaným křesťanstvím, mezi mystiky a luteránstvím.

Koperníkovi Andreas porozuměl – *jde mu o zmírnění odporu Marina Luthera proti jeho objevům v pohybu planet. Nepotřebuje, aby protestantská církev omezovala jeho navýsost učená bádání. Potřebuje svá zjištění konzultovat s co nejširším okruhem učenců. Šikovně svou věc dokázal projednat s papežem, Luther je zatím pro něj větší oříšek, je ostře proti novotám...*

Pro Andrease ale také.

Paracelsus neboří aristotelovské modely vesmíru, na kterých je už přes tisíc let katolická církev postavena. Jeho doménou je lékařství. Ale také alchymie a astrologie – právě v těchto oblastech Andreas tušil důvod zájmu z jeho strany o společnou poradou.

Dnes už pro něj Paracelsus nebyl tajemným mužem bez tváře. Theophrastus Bombastus von Hohenheim. Chlapík, dokonce o pár let mladší. Skrývá se raději za pseudonym. Andreas si už o něm dokázal

zjistit spoustu zajímavých zpráv. O jeho rozsáhlém studiu na německých univerzitách i u opata Trithemia, o jeho badatelských cestách do Svaté země, do Řecka, Egypta a pak zase do Anglie, Dánska, Ruska i do Uher. Ze své laboratoře v Salcburku prý jen tak tak stačil uprchnout před zatčením, když se postavil na stranu selského povstání. Věhlas si získal v Basileji vyléčením významného knihtiskaře Frobena. Ze dny tam dokonce léčil i samotného Erasma Rotterdamského.

Erasmus...

Tenkrát se Andreas nepozastavil nad možnými spojitostmi Erasma Rotterdamského a Paracelsa.

Ad fontes – k pramenům...

Dnes, když tu stojí tváří v tvář věhlasnému léčiteli, cosi mu podsouvá do povědomí i něco víc. Vztah Erasma a Paracelsa nemusel být jenom vztahem pacienta a lékaře.

Stačilo jeden den volných společenských debat na krumlovském hradě a jedno večerní posezení v hodovním sále s hradním pánem Janem z Lipé při dostatku džbánek dobrého moravského vína.

Strohá přísnost z Paracelsova pohledu vymizela.

Osiander byl taktik.

Vycítil dobře, že jeho umanutá nátura, tvrdě prosazující jen vlastní názory, by v případě Paracelsa prudce narazila. Setkání by asi záhy přešlo do arogantní hádky, každý by si obhajoval svou pravdu a disputace by skončila dřív, než by vlastně mohla začít.

„Tak ty tedy říkáš, pane Andreasi, že třicet figur papežových proroctví ve skutečnosti nepochází od Joachima z Fiore?“ při snídani zaskuhral ze včera ještě trochu unavený Paracelsus.

Chvějící se rukou dolil oběma poháry ranního vína.

Na povzbuzení po náročné noci.

„Tak jest, mistře Paracelse. Vypadá to, že autorkou je opravdu Rýnská Sibyla,“ přitakal malátně Andreas.

„Neodporuji. Ne – já neodporuji,“ zahuhňal Paracelsus, pozdvihl cínovou číši a hlučně drcnul do číše přítelovy. „Vím to. Dost dobře to vím... Hildegarda z Bingenu – nejprozíravější prorokyně všech dob... Ó, kéž bych jí i já plně porozuměl...“

Oba si mocně lokli svěžího, nakyslého vína.

Paracelsus ztěžka odložil pohár.

Pronikavě hleděl do tváře svého hosta.

Zdálo se, jako by ho svým zakaleným zrakem zrovna propichoval.

Andreas si toho všiml.

Znejistěl.

Rozpačitě navázal na Paracelsova předchozí slova: „Ano, ano – moudrá Hildegarda byla –“

„To tedy byla... Její kniha *De Operatione Dei – O božím působení* popisuje fungování celého kosmu. Jako jednoho funkčního celku –“

„Nečetl jsem ji. Psala prý v jakémsi tajném jazyce –“

„Tohle?... To nevím... Já to četl v latině,“ sdělil Paracelsus, ale vyznělo to dost nevěrohodně. „Tajný jazyk prý používala. To ano... ale pro své vědecké poznatky –“

„Hmm...“

„Četl jsem hodně jejích spisů léčitelských... Dvacet čtyři těžkých chorob popisuje... a jejich léčení... Moc jsem se naučil o jejím způsobu léčení pomocí vitální energie... z vesmíru... i slepého chlapce takhle vyléčila, že zase začal vidět... mně se to ale nedaří –“

Životní energie z vesmíru – Osiander pochybovačně zakroutil hlavou, nic ale neříkal.

„No jo... je to tak... píše o tom... četl jsem to...“

Plácali ještě chvilku další unavené řeči.

Pojednou se Paracelsus nadechl a – ožil. Vzpomněl si na papežovy figury. „Figura s ovečkami – to jsi tedy, příteli, hodně přestřelil –“

Zarazil se a rychle dodal: „Smím ti říkat *příteli*? Příteli.“

Začali si říkat *příteli*.

Paracelsus Osianderovi, Osiander Paracelsovi.

Figura papeže s ovečkami byla sedmadvacátým prorockým obrazem. Osiander chtěl ty dvě ovečky u nohou papeže popsat jako nové stavy kupců a měšťanů. Také je tak popsal.

Pcháá...

Jiný výklad nyní uznával jako přesnější. Zvláště, když mu Paracelsus vysvětlil i souvislosti s dalšími obrazy. Zlatý věk je tím proroctvím oznámen. Povstane opět papež z rodu Petra a Pavla, odloží veškerou

ctižádost a pýchu a mocenské touhy. Svatý stolec ovládne apoštolská pokora. Papežovi poddaní budou žít v blaženosti a čistotě jako ty ovečky u jeho nohou.

„Vše pak vrcholí v poslední, třicáté figuře,“ pokračoval Paracelsus hlasem náhle pevným.

„Figura stojícího papeže, který nasazuje svůj klobouk beránkovi se sedmi rohy –“

„Jo. Beránek se sedmi rohy. To je Ježíš Kristus... Jemu papež odevzdává svou moc. Ježíš v přirozenosti svého učení je středem církve. Rozumíš? Ježíšovo učení. Nic jiného.“ Zcela střízlivě se zahleděl na Osiandera a dodal: „Ve středu křesťanské církve nestojí ani papež, ani váš Luther... Ve středu církve je Ježíš se svým upřímným učením... Toto je poslední proroctví Hildegardy. Tak ona prorokovala a tak to taky jednou bude.“

Papež skončí... Ve středu křesťanské církve nebude ani papež, ani Luther, ani král Jindřich – Andreas domýšlel ty těžké myšlenky. Osvícené proroctví? – nebo logická, přirozená úvaha?...

Dlouze o Hildegardě přemýšlel.

Mnohé Andreas pochopil.

Překvapení – půjdou na výlet. Andreas Osiander náhlé Paracelsovo pozvání přijal. Nebude prý litovat.

Skoro si už ani moc nepřál, aby mu Paracelsus nějak zvlášť hlouběji vysvětloval svou představu o fungování luteránské církve.

Nebylo mu to moc příjemné.

Věděl své.

Spoustou názorů ho provokoval k jinému pohledu na církev.

V mnohém mu Osiander postupně dával za pravdu.

Nerad, ale souhlasil s ním.

Víc a víc si ho začínal vážit.

Moudrý muž je Paracelsus, velice moudrý...

Jen aby mu víno nezakalilo rozum...

V každém případě byl Osiander potěšen, že se včerejší obavy z možné Paracelsovy nevraživosti vůbec nenaplnily.

Vůbec ne.

Dokonce měl pocit, že se mezi nimi rodí jisté pouto vzájemného porozumění.

Hlubokého, filozofického souznění.

On – vrcholný znalec bible, Paracelsus – vrcholný znalec hermetické nauky.

Těšilo ho to.

Paracelsus mlčel.

Dlouze a pronikavě pozoroval svého hosta.

Až do morku kostí – všiml si Andreas.

Aha, ten výlet...

„Nepůjdeme daleko. Půjdeme možná na dlouho. Sám si rozhodneš,“ řekl zamyšlený Paracelsus a v roli zástupce domácího pána vydal pokyny služebnictvu.

„Dobrá, dobrá – jsem pro... Určitě nám po včerejšku malé provětrání prospěje.“

Vydali se z hradu cestou na severozápad.

Po chvíli již byli v hustém lese. Bylo příjemně ve skrytu ještě silného zářijového slunce.

Moc nemluvili.

Neuplynula ani celá hodina jejich rychlé chůze a byli u cíle.

Mezi zalesněnými kopci se náhle objevil – nevelký opevněný hrad, vysoko nad říčkou Jihlava.

Tady? V zapomenutých končinách?

„Komu patří ten hrad?... Hrad bez věže...“

„Tenhle? No, přece taky panu Janu z Lipé. Patří mu lesní hrad i hrad Krumlov.“

„Hmm, zajímavé místo... Pěkná procházka...“ brumlal si unavený Andreas. „Žít bych tady ale nechtěl... Je to stísněné, ponuré...“

Došli k hradní bráně.

Bylo zřejmé, že Paracelsus je i zde známým návštěvníkem.

Váženým návštěvníkem.

Pojedli, popili, pohovořili.

Andreas si všímal, jak každý jde jeho hostiteli na ruku.

Správce i služebnictvo.

„Tak to bychom měli,“ oddychl si Paracelsus po vydatném obědě. „A

ted' – půjdeme odpočívat nebo pracovat?“

Pracovat? – Andreas na něj pohlédl ospalýma očima. „My jsme sem přišli pracovat?“

„Pochopitelně. Chtěl jsi včera vidět mou černou bibli. Není to tak?“

„To je pravda. To bych rád,“ vzpomatoval se Andreas a připomněl si noční debatu nad jeho vydáním černé bible, kterou se Paracelsovi prokázal.

„Pojďme tedy –“

Vydali se z budovy skromného hradního paláce ven na nádvoří. Přešli až ke vstupní bráně a vešli do tmavé budovy vlevo.

„Tak, tady je moje království,“ prohlásil Paracelsus na prahu do nevelké místnosti s malými okny jen ve stěně do nádvoří.

Knihovna...

Vybavení místnosti bylo prosté. Masivní stůl se dvěma židlemi, v koutě obyčejné lehátko na odpočinek při práci a podél protější zdi čtyři ošuntělé skříně bez dveří. Uprostřed kratší zdi vpravo byly dveře do další místnosti.

Uvnitř skříní ležely knihy a svitky. Spousta knih.

„Tyhle knihy mají minulost,“ řekl učenec a vykročil k první skříní. „Posaď se, příteli,“ dodal přes rameno.

Andreas se posadil a rukávem si otřel stůl před sebou.

„Tak, tohle je moje bible –“

Před Andreasem ležela černá kniha, kterou dobře znal.

Nejistýma rukama ji uchopil a na několika místech ji náhodně otevřel.

Ano, je to ona... černá bible...

Nalistoval první stranu.

Slunce, Magický čtverec olova a – nápis.

LEMELOPERAMOLAS.

Oči se mu kvapně zapíchly do středu symbolu slunce – VII.

Sedmička...

Uff – ulevil si v duchu a krátce pohlédl na Paracelsa stojícího nad ním.

„Našel jsi, příteli, cos hledal?“ otázal se suše učenec.

Andreas mlčky pokyvoval hlavou.

„Asi ano... asi ano...“

Sedmička...

Andreas přepisoval skládanku písmen na papír. Ruka se mu chvěla nedočkavým vzrušením. Paracelsus seděl naproti celkem v klidu, nevyrušoval. Jen chvílemi upíjel donesené víno.

Hotovo.

SALOM-AREPO-LEMEL-OPERA-MOLAS.

Pět slov ve čtverci nad sebou.

Stejná slova zleva, zprava, zdola, shora.

Uprostřed čtverce písmeno ‚M‘.

‚M‘ jako *milénium*? – uvažoval Andreas. *Obklopeno čtyřmi ‚E‘ jako ecclesia, církev?* Tvářil se pochybovačně.

„Něco není v pořádku?“ optal se Paracelsus.

Andreas jen zklamaně zakroutil hlavou a tupě hleděl do papíru.

Nic ho nenapadalo.

Vzhlédl k Paracelsovi.

Jako by hledal záchranu.

Rozpovídal se o skládance *SATAN* a o Koperníkovu výkladu.

Sám si nevěděl rady.

„Znám výklad *Baphometa*, dobře to znám,“ řekl poté Paracelsus, „ale tenhle čtverec vidím poprvé.“

V zamyšlení se dlouze napil, přimhouřil oči a zase upřel na luterána svůj zkoumavý pohled.

„Nehýbej se, příteli. Uvolni se.“

Řekl Paracelsus přísně a vstal od stolu.

Přešel na druhou stranu k Andreasovi, vykasal si rukávy a obě ruce mu přiblížil až úplně těsně k temeni jeho hlavy.

Chvilku tak prkenně stál, víčka lehce sevřená.

Nehýbal se, vnímal teplo svých rukou.

Andreas se nervózně zavrtěl. Vzápětí si vzpomněl.

Neucukl.

Dlouze vyčkával.

„Mistr Copernicus ti řekl jenom část pravdy,“ vyslovoval tiše a přemýšlivě Paracelsus. „Baphomet neznamená jen bezúčelnou mluvící hlavu v centru církve či v centru slunce.“

Andreasův překvapený pohled sledoval Paracelsa usedajícího naproti

němu za stůl.

„Není to jenom symbol ledajaké mluvící hlavy,“ pokračoval Paracelsus a opět upřeně hleděl luteránovi do očí. „Je to symbol jistě konkrétní hlavy a toho, co hlava hlásala –“

Natáhl se zvolna nad stůl a přisunul si černou biblí.

Nalistoval rozvážně stránku, kterou hledal.

Posunul zase otevřenou knihu před Andrease.

„Janovo evangelium –“

„Ano. Janovo evangelium. Chápeš to?“ řekl sebejistě Paracelsus.
„Tady. Tady čti.“

Andreas hleděl do ukázaného textu a četl: „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo Bůh* –“ pohlédl na učence, pak pokračoval: „*Od Boha byl poslán člověk jménem Jan. Přišel kvůli svědectví, svědčit o tom Světle, aby všichni uvěřili skrze něj. On nebyl to Světlo, ale přišel, aby o Světle vydal svědectví.*“

Paracelsus se zavřenýma očima volně pokračoval z paměti: „Byl na světě, ale svět ho nepoznal. Jeho vlastní ho nepřijali. Ale těm, kteří ho přijali, dal právo být Syny světla... To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás... Jan o něm vydával svědectví a volal – toto je ten, o němž jsem řekl: Ten, který přichází za mnou, je přede mnou, neboť byl dříve než já...“

Andreas si uvědomil – *Světlo, Synové světla...*

Vstal od stolu a začal se zvolna procházet.

Mluvící hlava Baphometa...

Jan Křtitel žil mezi esejci...

Zaváhal.

Herodes nechal Janu Křtitelovi useknout hlavu kvůli manželce Herodiadě. Její dceři ji předal darem na stříbrné míse.

Hlava Jana Křtitele...

Baphomet...

Mluvící hlava...

Jeho myšlenky mu plnily hlavu ztřeštěnými úvahami.

Samovolně přeskakovaly a hádaly se jedna s druhou.

Doplňovaly se a zase se popíraly.

Tajemství Šalamounova chrámu...

„Původní Rytíři maltézského kříže uctívali Jana Křtitele jako svého mimořádného myslitele...“ řekl Andreas a zastavil se na chvíli u sedícího Paracelsa. „Jan Křtitel byl v centru jejich církevní nauky...“

„To nikdo neví určitě –“ podotkl nesměle Paracelsus. „Ale leccos tomu nasvědčuje...“

„To není možné... Copak neuznávali Ježíše jako hlavu své církve? –“
Chvilka neklidného napětí.

Zdálo se, že i Paracelsus je touto úvahou zaskočen.

Nedomýšlel to nikdy v podobných souvislostech.

„Takového závěru bych se bál i já... Tak to jistě nebude...“

Přisunul si k sobě černou knihu s Janovým evangeliem.

Dlouze se zahleděl na ty věty.

Hleděl do knihy a opilecky přemýšlel.

Andreas znovu začal špacírovat místností.

Tajemství Šalamounova chrámu...

Synové světa...

Paracelsus zdvihl hlavu a mlhavě se zahleděl do skříní se zaprášenými rukopisnými kodexy a starými svitky.

„Podobnému závěru ale vůbec nic nenasvědčuje,“ dodal po chvilce tlumeným hlasem. „Nikdo... Nikdo nikdy nepopíral učení Ježíše Nazaretského jako střed církve... Nikdo a nikdy...“

Kráčející Andreas se zastavil, ohlédl se na zamyšleného učenice.

Pochopil, že si povídá sám pro sebe.

Paracelsus si viditelně urovnával svoje myšlenky.

Nové souvislosti se mu líhly v mozku.

„Ne, ne... Ono je důležité, zda Bůh nevnukl principy takového učení už někomu dříve...“ vyslovil Paracelsus pevným hlasem. „Jan Křtitel přece říkal – *přichází za mnou a je přede mnou... Já křtím vodou, ale mezi vámi už povstal někdo, koho neznáte. To je ten, který přichází po mně. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek sandálu...* Ježíš křtil Duchem svatým.“

„Jan Křtitel i Ježíš prokazatelně pili ze stejného poháru vědění, ze stejného pramene poznání...“ reagoval okamžitě Osiander.

„Ano. Jeden pramen... Úhelný kámen –“ vrátila se Paracelsova rozhodnost.

„Úhelný kámen?“ Andreas ztuhl.

Chvilku přestal vnímat okolní prostředí.

„Ano. Úhelný kámen – jako základ každé stavby. Střed stavby. Kámen, na kterém je stavba vystavěna... Tisíc let je základ křesťanství personifikován do osoby Božího syna. Symbolika ukazuje jako základ křesťanství nejen osobu – ale hlavně Ježíšovo učení. Hlavně to, co je pravou podstatou křesťanství –“

„Počkej, mistře. Počkej, počkej –“ vyhrkl Andreas, když se rozdýchal. „Jeden pramen, jeden základ – úhelný kámen... Kráčejte po cestě – *Já jsem ta cesta, pravda a život...*“

Sám byl překvapen, jak mocně ho v tuto chvíli oslovila pravda, kterou přece dávno zná. Všichni ji znají.

Paracelsus chvilku koukal na zaraženého Osiandera.

Snažil se porozumět jeho myšlenkám.

Já jsem ta cesta...

„To jiní vystavěli osobnost Ježíše do nebeských výšin,“ rozpovídal se zvolna Andreas. „Ježíš sám se nikdy nestavěl na roveň Bohu... Jen na roveň Božího syna – všichni jsme Boží děti –“ nedokončil větu a zase zvažněl.

Paracelsus prazvláštně hleděl na luterána před sebou.

Cítil, že se v něm cosi pere.

Jeho slova vnímal tak nejprostěji, jak jen je možné jim rozumět. „Pochopitelně. V žádném náboženství světa nejde přece o osobnost. V žádném. Vždycky přece jde o – hlásané učení... Právě svým učením Ježíš strhával zástupy. Nikoliv svou osobou... Učení o novém životě uchvátilo lidi. Jenom jeho učení to zpočátku přece bylo... Bohočlověka a Boha udělali z Ježíše až po čtyřech stoletích biskupové –“

Nemohli se biskupové mýlit?...

Já jsem pravda a život...

Andreas tupě stál, rovnal si myšlenky.

Biskupové nemohli být moudřejší než Ježíš!...

„Učení, které ale také hlásal už i Učitel spravedlnosti sekty Jachad.“ Dodal se samozřejmostí v hlase Paracelsus.

Sekta Jachad!...

Andreas teď zíral úplně vyjeveně. Oči na vrch hlavy.

On zná sektu Jachad...

„Co ty víš, příteli, o esejcích? –“ vykotal ze sebe.

Paracelsus se zatvářil uspokojeně.

Uvědomoval si, že sice má před sebou luterána, dřívějšího osobního rivala. Dnes již ho vidí jinýma očima. Poznal, že je spolehlivý člověk ve víře, není dogmatik, může mu důvěřovat.

Co bylo, už je daleko za nimi.

Paracelsus nebyl mstivý.

Teď mu šlo o podání pomocné ruky Osianderovi.

„Co vím? Víím toho o nich dost,“ odpověděl klidným hlasem. „Chceš si o tom pohovořit?“

Osiander strnule kývl.

Přisedl si také ke stolu a naslouchal s pusou otevřenou.

Jachad – eseji...

Synové světla, Boží děti...

Co chvíli upíjel z poháru. Vzrušeně dýchal.

Spravedlnost, rovnost, svoboda, laskavost, přirozenost žití...

Dobrotivý Bůh, víra, křest do nového života, Boží království...

Jan Křtitel...

Ježíš Nazaretský a Synové světla...

„Cožpak sám Ježíš v Janově evangeliu nehovoří o synech světla? –
Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste byli syny světla,“ podložil Paracelsus své povídání citací z Písma.

„Hovoří – pravda, že o tom – Jan hovoří...“ vykotal ze sebe Andreas.
„Ale z tvého povídání plyne, že eseji sami sebe označovali za Syny světla...“

Tohle byly pro něj souvislosti naprosto nečekané.

Otevíral se mu úplně jiný pohled na původní kořeny křesťanství.

Balancoval na hraně překvapivého údivu a zamítavé nedůvěry.

Jaké to informace dostával ve svém klášteře?

Jaké informace celý život předával on svým farníkům?

Nepřemýšlel nikdy o tom tolik, jak by si věc zasloužila.

Teď se mu naskytá nový pohled na kořeny Ježíšova učení.

Úhelným kamenem není Kristus...

Úhelným kamenem je učení, které hlásal...

Ježíšovo učení už praktikovali esejci... Synové světla... Jan Křtitel...

Toto je úhelný kámen?...

Uff...

Třesoucima se rukama si křečovitě třel spánky a tváře.

Myšlenky ho hned zaháněly do temných hlubin propasti, hned zase na úžasný vrchol poznání.

Vstal a bez ohledu na přítomnost hostitele se prošel křížem krážem dvakrát místností.

Otočil se a tupě zíral na Paracelsa.

Neřekl ani slovo.

Zase se posadil na své místo.

Zrychleně dýchal.

Uff... Uff...

Rukou si třel hrudník v místě stýkajícím se s krkem.

„Odkud, odkud máš – mistře – tyhle zprávy?“ zeptal se do ticha silně se chvějícím hlasem.

Paracelsus si ho opět přeměřil svým uhrančivým pohledem.

Usmál se vlídně, aby ho trochu upokojil.

Vnímal, co se v Osianderovi asi tak děje.

Zvažoval, zda mu má ještě něco více vysvětlovat.

Ne, slova už ne – rozhodl se. Potřebuje důkazy pro své domněnky...

Vstal pomalu od stolu, vzal si do ruky svícen a beze slova odkráčel ke skříním u zdi.

Chvilku hledal tu správnou polici.

Ty svitky, ty svitky...

Ach, ano... tady to je...

Obezřetně bral do ruky jeden smotek po druhém.

Tři válečky zabalené do jemného šedivého plátna si postupně odložil na stranu.

Uspokojeně si přikyvoval. Našel, co hledal.

Andreas sledoval od stolu napjatě celé jeho počínání.

Tušil, že si bere k ruce něco z historických spisů – *knihy to nejsou...*

To, co mu Paracelsus přinášel, ho nemohlo napadnout ani v nejbujnější představivosti šíleného kacíře. Šíleného *Doktora všech kacířů*.

Jeho pozornost se trvale stupňovala.
Paracelsus se posadil proti němu za stůl.
Vyrovnal trojici zabalených válečků se spisky před sebou.
„Tož, pane Andreasi, připijme si na dobré myšlenky. A na odvalu,“
řekl a dolil ze džbánu oba poháry vínem do plna.
Andreas už předem polkl, ústa vyschlá vzrušením.
Na dobré myšlenky...
Přitukli si, napili se.
Na odvalu...
Paracelsus opatrně, velice opatrně začal rozbalovat jeden váleček za druhým.
Andreas toporně seděl, mírně k němu nakloněný nad stolem.
Očima pomáhal vybalovat svitky z jejich plátěných pouzder.
„Šetrně, přáteli,“ poručil Paracelsus a zlehka posunul pokroucené svitky před hosta.
Andreas s lačností v očích sáhl citlivě po pergamenech.
Aramejsky – jsou psané aramejsky...
To mu nečinilo potíže, znal tenhle lidový semitský jazyk.
Ježíšův jazyk...
Andreas zlehka rozbaloval začátky svitků.
Chvění rukou se stupňovalo.
Dávná Paracelsova výzva?...
Kniha proroctví Krista-Spasitele?...
Vrhnul krátký pohled na potutelně mlčícího hostitele.
Sklopil oči a chtivě se začetl do textů.
Skutečně...
Kniha proroctví Krista-Spasitele – esejská kniha zvěstování Božího království Synům světa...
Šok.
Ano. Věděl už něco málo o existenci oněch podivuhodných evangelií.
Prudce zdvihl hlavu a rozostřené oči zacíлил na Paracelsa.
„Odkud – odkud jsou tyhle dokumenty?“
„Tyhle? – tyhle i ostatní,“ zrakem obkroužil čtyři skříně podél stěny,
„jsou většinou po – prapůvodních majitelích hradu.“
„Hmm...“ zabručel Osiander a hlavu zase sklonil k svitkům.

Začeti se do nich.

„Půjdu vedle něco dělat... Ty si to jistě budeš chtít trochu studovat...“

„Hmm... Ano, ano,“ odpověděl po chvilce.

Paracelsus vrávoravě vstal od stolu.

Uchopil jeden svícen a vykročil ke dveřím.

Andrease ani málo nezajímalo, že za dveřmi je skvěle vybavená alchymistická laboratoř. Paracelsův magický svět.

Byl plně ponořen do svých myšlenek.

„Jak se jmenují ti původní majitelé? Jsou to páni z Lipé?“ zaznělo tlumeně za zády odcházejícího učenice.

Paracelsus jen ležérně natočil hlavu a rozvážně vyslovil zdrcující slova: „Tenhle hrad se jmenuje – *Templštejn*... Před více než dvěma staletími ho postavili – templáři...“

Bum...

Rána jako z tarasnice.

Osiander zcepeněl, pusou otevřenou do neuvěřitelného údivu.

Templštejn...

* * *

Greta žila v Canterbury jako v novém světě. Vše kolem ní ji plně uspokojovalo. Ze všeho nejvíc se zamilovala do arcibiskupské knihovny. I když záhy poznala, že žena studující knihy je zde považována za něco zcela mimořádného. Nevadilo jí to. Sílící lačnost po vědomostech si den za dnem mohla uspokojovat bez omezení.

Hrdě kvitovala nepředstíraný respekt, který jejímu manželovi projevovalo celé osazenstvo arcibiskupství, i upřímnou toleranci k její existenci v Thomasově blízkosti.

Kdykoliv Greta vyslovila přání, malé scriptorium vedle knihovny bylo jen a jen její.

Znovu se jí tady mezi knihami vracely vzpomínky na mladá léta strávená v norimberské klášterní škole, kdy směla i dobrovolně trávit volné chvíle v klášterní knihovně.

Norimberk...

Rodiče...

Příští týden jim napíšu další dopis – rozhodla se pevně.

Chopila se knížky *Utopia*.

Začela se a plně se ponořila do autorových záměrů.

Úchvatné...

Tlumené vrznutí dveří ji vytrhlo z myšlenek o životě na ostrově, který vlastně vůbec neexistuje.

Zvedla hlavu, oči se jí smaragdově rozzářily.

„Thomasi!... Vaše Excelence!“ opravila se s žertovným úsměvem.
„Polekala jsem se –“

„Ale – drahá – vždyť víš, že tebe tady nikdo rušit nesmí...“ natáhl k ní ruku, štíhlé prstíky mu vložila do dlaně.

Sevřel je a něžně ji k sobě přitáhl.

„Nech toho... ty...“ vykroutila se naoko cudně z jeho vroucího objetí.
„Nemám dobré pocity... takhle na veřejnosti...“

Znovu ji k sobě přivinul a políbil.

Následným polibkům se opět vyhnula.

„Jak ses měl dnes?“

„Copak já, já se mám teď dobře... Král mě nechává na pokoji. Mohu si dělat věci podle svého... Žije jen svým princem –“ snažil se o veselý tón, ale vypadalo to, že něco se s ním děje.

„Neříkej. Královna už porodila?“

„Ale – to víš, že ještě ne. Mělo by to prý být už každým dnem. Král je jako nedočkavý mladík.“

„Natěšený nebo nervózní?“

„Hmm... spíš natěšený... Kudy chodí, tudy prohlašuje, že se mu narodí následník trůnu... Nepochybuje o tom, že mu Anna z boží vůle porodí vytouženého syna Eduarda.“

„No, jen aby to nebyla holčička.“

„Nehořekuj! Syn to bude.“

„Pro holčičku má král už taky vybrané jméno?“

„Greto. Nezlob.“

Mluvil úsečně, ale s úsměvem na rtech.

„Král prostě nepřipouští, že by právě on nedokázal zplodit syna. Dědice.“

„Nemyslím to vážně,“ pohladila ho zlehýnka po tváři, „jen jsme to tak

zrovna dopoledne rozebírali s Johankou.“

„S Johankou? Ta ti nějak padla do oka.“

„Hmm, je milá. Umím už zase hodně nových slovíček. Líbí se mi vaše řeč... je taková mumlavá a taková měkoučká proti naší drsné řeči.“

Trošinku zvažněla.

„Víš, už svým jménem mi Johanka připomíná moji mámu –“

Přitáhl si ji k sobě a pevně, ale s něhou v pažích, ji sevřel.

„Stýská se ti, vid’?“

Zaklonila hlavu.

Nechala svým zrzavým kadeřím, aby hladily její ramena.

Rázně hlavou zakroutila.

„Nestýská –“

Odlesk oken byl v jejím očním bělmu výraznější než prve.

„Asi sis to tady představovala jinak. Ne?“

„Jinak? – ale – co tě vede. Já jsem naprosto spokojená.“

Zpátky si zamáčkla rodící se slzičku, aby se jí nevykulila přes spodní víčko.

„Ne, opravdu, Thomasi. Jsem tu spokojená. Mám tu tebe... Mám tady skvělou knihovnu a mám k ruce i Johanku. Rozumíme si spolu. Je s ní legrace... Kdybys tušil, co všechno ona ví na našeho krále –“

Thomas se trochu vzpřímil a nadechl.

A na mě taky?...

„Nelekej se – o tobě všichni mluví hezky... moc hezky...“ chvilku se zamyslela. „Můžu ti něco říct?“

„Mnoo...“

„Tady tě mají opravdu rádi... A já mám pocit... že tady jsi možná dokonce ještě milejší, příjemnější než – tě znám od nás...“

Políbil ji vřele.

„Mám tě rád, Greto...“

„Víš, co jsem se dověděla od Johanky?... Ale nezlob se za to na ni.“

„Ne... nebude.“

„Opravdu nebudeš? Slibuješ mi to?“

„Slibuji.“

„Král Jindřich se prý kdysi dokonce zapletl – i s matkou Anny. S Alžbětou Boleynovou... To jsou drby, vid’? –“

Zahleděl se na ni s jakýmsi tajemným úsměvem.

„Mmm, mnoo... nejsou, až tolik ne,“ řekl sotva slyšitelně. „Nikomu to ale neříkej.“

Oči i ústa se smály.

Pssst...

Před ústy vztyčil ukazovák a poklepával si jím na vyšpulené rty.

Greta zprvu brala znamení vážně.

Ve scriptoriu nebylo živáčka.

Až po malé chvilce si uvědomila, že Thomas s ní laškuje.

Plácla ho do předloktí.

„On to tady ví skoro každý, že?“

Přikývnutí.

„Jenom se o tom nesmí mluvit, že?“

Přikývnutí.

„Néé... Počkej... Vážně, Thomasi. Fakt je pravdou, že král coby odrostlý jinoch se potajmu mazlíval s Alžbětou? Matkou Anny? –“

Přikývnutí a – rošťácký úsměv.

„Jo aha... ty jako dodržuješ slib, že o tom nemáš mluvit... i přede mnou? –“

Široký úsměv na Thomasově tváři.

„Ach, tákhle ty to se mnou koulíš... Tak ty mlč a já – já si s tebou budu povídat sama... Jo?... Tak jo...“

Greta si povídala ráda, zatím ale přebytek příležitostí k častému mluvení tady neměla.

Tak si teď povídala sama a přesto s Thomasem.

Říkala mi to Johanka...

Že prý se vypráví, jak původně přísná a sebevědomá královna Kateřina ztrácela s narůstajícími potraty svou královskou sebejistotu.

Že král Jindřich má nepřekonatelnou touhu zplodit syna. Když mu ho Kateřina nebyla schopná dát, otáčel se král za leccjakou sukní. Vracel se znovu k milostným hrátkám s Alžbětou Boleynovou. Když si s ní tehdy Jindřich začínal poprvé, bylo mu sedmnáct. Alžběta by mu mohla být matkou. Jenže jinoch Jindřich se před lety do té starší ženy bezhlavě zamiloval.

Do toho přicházely nepříjemnosti s opakovanými potraty

nedonošených Kateřininy dětí.

Král si prý pomalu uvědomoval, že vedle matky Alžběty vyrůstá půvabná dcera Marie Boleynová. Tak mu ji předhodili.

Říkají, že s Marií strávil Jindřich celou noc v lese o májových slavnostech. No, a co se mohlo stát? – že?

Jindřich prý vztah urputně tajil.

„Byla to doba, kdy král mezi jednotlivými schůzkami s milovanou Marií řešil státnické záležitosti jako ztrestání našeho revoltujícího Martina Luthera za jeho přístup k papeži,“ rozohnila se při svém vyprávění naoko Greta. „Chápeš to?... Copak takhle se dělá evropská politika?“

Thomas jen pokyvoval hlavou a potutelně se usmíval nad překvapujícím rozsahem vědomostí prostého lidu o soukromém životě jejich krále Jindřicha.

„Po kom se asi jmenuje syn Marie, kterého měla úředně zplodit se svým manželem Williamem? Aha? Po kom to bude, když se syn jmenuje – Jindřich? Aha?“

Pak se Thomas dověděl, že i Mariina dcera Kateřina je prý zaručeně také potomkem samotného krále.

Prý ano. Nikdo to nemůže sice potvrdit, ale určitě to tak bude. Říkají to.

Jenže sir Boleyn prý byl stále nespokojený. Netoužil po potomcích, které král počne s jeho dcerou tajně. Jeho životní cíl byl jiný... Tak odvolal svou druhou dceru z Paříže – půvabnou Annu. Do královny blízkosti ji dokázal nastrčit jako dvorní dámu královny Kateřiny. Proti její vůli.

A to stačilo.

Jindřich se prý potom cítil jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Nevyznal se sám v sobě. Nevěděl, zda více miluje Marii nebo její sestru Annu. A tak prý měl jistou dobu milovat obě zároveň.

Marie ho přitahovala svými půvaby a sexem, Anna měla vybrané dvorní chování, nádherně zpívala a krásně hrála na loutnu.

Anna se u pařížského dvora naučila umění ovládat muže ženskými zbraněmi.

Provokovala krále, lákala ho a nabízela se, vždycky se ale včas stáhla

a v Jindřichovi vyvolávala neukojenou žádostivost.

Povedlo se jí to dokonale.

Král šlel.

Sir Boleyn byl konečně spokojen.

Nabízel králi pro jistotu hned dvě dcery najednou.

Jedna uspěla – Anna se úředně stala Jindřichovou manželkou.

„A lidem to připadá, že Boleyn konečně může zamilovaného krále ovládat,“ dokončila své zapálené povídání Greta. „A mně to připadá taky tak.“

„Hmm, hmm – pěkně jsi to vykroužila, opravdu pěkně.“

„No – ale řekni. Není tohle všechno pravda?“

„Drahá Greto, možná ano, možná ne... Není to nám dvěma skoro jedno... Ty a Johanka to vnímáte jako zajímavý příběh a máte si o čem povídat. Já to divadlo znám z první řady a já dobře vím, co můžu čekat od krále Jindřicha i od sira Boleyna... Myslím ale, že Johanka ti docela výstižně popsala slabosti krále i záměry sira Boleyna.“

„Tak mi to potvrzuješ?“

Mrkl na ni – *ale to víš, že je to tak...*

„Je to tak?“ znovu dotírala.

„Milá Greto. Víš co? Máš pravdu. Tak nějak to je,“ uzavřel příjemné povídání Thomas.

Usmál se na ni.

„A víš co?... Už nebud' zvědavá...“

„Jejda –“ vypjala se najednou Greta, „zvědavá – teď jsem si vzpomněla – copak to bylo za delegaci? – v poledne –“

Thomas v ten moment zvažněl.

„Vidiš. Já jsem se právě k tobě přišel rozptýlit – a ty mě znovu vracíš k neveselým zprávám.“

Greta náhle posmutněla také.

„Tak promiň, Thomasi. Nevěděla jsem. Něco mrzutého se stalo?“

„Jeden kazatel z Glastonbury...“

Ľykopávky?...

„...přinesl mi smutnou zprávu... Mnich Johannes Bryant zemřel... Byl – byl zabit...“

Andreas Osiandera začteného do svitků a rukopisů vyrušilo hlučné otevření dveří z vedlejší temné místnosti. Promnul si unavené oči.

Paracelsus...

„No, to je – to je neskutečné... Hotový poklad.“

„Já vím –“

„Četls to, příteli?“

„Samozřejmě, že jsem to četl. Všechny tři svitky jsem si pečlivě prostudoval.“

„Přiznám se ti, mistře,“ povídal váhavě Osiander, „úplně moc vážně jsem tvé vyprávění o esejcích nebral... Ne, že bych ti nevěřil, to ne... ale připadalo mi to naprosto neuvěřitelné... Tímhle jsi mi ovšem dal další ránu...“

„Podle těchto evangelií vypadá prvotní křesťanství trochu jinak, vid’?“

No, to teda jo...

Andreas pokyvoval hlavou a tupě civěl do dokumentů.

„Nemůže se jednat o padělky?... Občas se podobné věci vyskytnou –“

Paracelsus se soucitně pousmál.

„Padělky?...“

Rozuměl překvapení, které teď luterán prožíval.

Snad mu to bude v jeho konání prospěšné... Papež si poučení nevzal, luteráni možná ano – uvažoval.

Osiander byl plně vtažen do úchvatných zpráv, které se na něj na tomto hradě valí ze všech stran.

Tajemství ho zajímá – nic jiného si nepřipouštěl.

„Říká ti něco pevnost Akkon? –“ řekl klidným, tajuplným hlasem Paracelsus. Usdl ke stolu a začal opatrně sbalovat tři pergamenové dokumenty do původních obalů.

„Akkon? Přístav v Galileji?... Byla to poslední država papežova vojska při křížových výpravách. Tohle myslíš?“

„No – ano. Byla to poslední pevnost proti muslimům. Ano. Ale v závěru už ji nehájili vojáci papežovi,“ upřesnil Paracelsus a začal Osianderovi podrobně líčit dávnou historii z poloviny května 1291.

Andreas se pomalu uvolňoval z předchozího vzrušení a jal se pozorně

naslouchat vyprávění za občasného svlažení si hrdla lehkým vínem z Moravy.

Ukázalo se, že Paracelsus byl i velký znalec historie.

Detailně dokázal vylíčit osudný konec přístavního města v době křížových válek.

Akkon patřil tehdy do Jeruzalémského království. Byl posledním místem, které muslimové potřebovali dobýt, aby ovládli úplně celé křesťanské území – vyprávěl Paracelsus. Pozor ale, vůbec už mezi obránci nebyli vojáci evropských panovníků či papežovi vojáci. Ti už dávno odtud prchli v beznaději. Posledními obránci byli jen nepočetní templáři.

Udatně drželi svůj Železný hrad v Akkonu proti obrovitánské přesile vojska sultána el-Ashraf Khalila.

Více než týden odolávali muslimským dobyvatelům.

Sultána udatnost pouhé hrstky obránců zaujala. Nabídl jim volný odchod se vším, co poberou, když složí zbraně a předají mu pevnost.

Templářům nešlo o boj. Šlo jim právě o bezpečný odvoz jejich věcí. Někdo tomu říká poklad.

Ale zlato to nebylo.

Templáři vyjednávali a posléze na sultánovy podmínky rádi přistoupili.

Připravili se k opuštění hradu.

Otevřeli bránu a umožnili muslimům vstoupit do pevnosti.

Na hradní věži byla vztyčena emírova vlajka.

Byl konec boje.

Velitel vojska ale nedodržel sultánův slib pokoje. Pár muslimských vojáků zajalo několik pohledných žen a malých, blondatých dětí a chtěli je odvléci do otroctví.

To bylo na poražené templáře moc.

Hrubé porušení dohody.

Už nedokázali věřit ničemu.

Velitel templářů dal rozkaz bránu pevnosti zase zavřít.

Strhl emírovu vlajku z věže a sultánovy vojáky uvnitř pevnosti nechal pobít.

Všechny do jednoho.

Až tento úplně bezvýhodný moment přiměl templářského velitele zveřejnit největší tajemství Železného hradu.

Skrytá chodba.

Části vojáků rozkázal bránit opevnění do posledního dechu. Zbytek vojáků, ženy a děti vyvedl podzemní chodbou do přístavu.

Ve spěchu nechal ukrýt jednu část templářského majetku v podzemí Železného hradu a druhou část naložit na přichystanou loď, aby ji dopravili do bezpečí.

Velitel i se zbylými vojáky statečně dál hájili pevnost proti přesile.

Sultán opět vsadil na sliby.

Omluvil se za neoprávněné násilí svých vojáků a slíbil znovu zbylým templářům bezpečný odchod z hradu.

Velitel pevnosti přijal nabídku k vyjednávání. Jakmile ale stál před hradbami, muslimové se na něj vrhli, spoutali ho a – sťali mu hlavu mečem.

Zbýlá hrstka obránců ještě odolávala několik dnů, než nezměrná přesila útočících vojáků dokázala hrubou silou rozbořit hradby a pobít pár zbývajících templářů.

Byl při tom zavalen i vchod do podzemního tunelu k přístavu.

„Tak zcela skončilo úsilí o udržení Svaté země v rukou křesťanů,“ reagoval Andreas.

„Ano.“

„No a jak to souvisí s tvou knihovnou?“

„Jak?... Náklad z Železného hradu v Akkonu se dostal do hradu Sidon a tam byl kvůli bezpečnosti rozdělen do několika lodí. Ze Sidonu lodě odvezly náklady do různých přístavů v Evropě. Odtud pak putoval na různá utajená místa.“

Tajemství Šalamounova chrámu...

No, to snad ne...

„Nechceš mi říct?... Sem taky?“ vykoktal Andreas svůj odvážný předpoklad.

„Jak říkáš. Jedním z doručovacích míst byl tento moravský hrad, který byl právě v tu dobu těsně před dokončením.“

„Že si vybrali hrad v daleké pustině mezi kopci? Daleko od Říma, od Paříže či Londýna –“

„No právě proto,“ řekl Paracelsus docela vyčítavě. „Právě pro svou odlehlost je hrad dokonale utajený. Málokdo dodnes o něm vůbec ví. Navíc je to nedobytná pevnost. Nikdy dosud nebyl hrad dobyt. Ani za husitských válek před stoletím.“

Andreas žasl.

Velebil tu neskutečnou náhodu, že právě on se nyní k zajímavým informacím dostává.

Náhodu?

„Říkal jsi *Templštejn*, že se hrad jmenuje?“

„Templštejn. Tak ho tenkrát pojmenoval komtur řádu Ekko po poradě s velmistrem řádu Jacquesem de Molay.“

„Poslední velmistr templářského řádu –“

„Ano. Komtur Ekko byl pravou rukou posledního oficiálního velmistra Jacquese. Zvolili pro hrad vskutku symbolické jméno *Tempelstein*, *Templářský kámen*...“

Templářský kámen... Úhelný kámen templářského učení – vybavila se Andreasovi předchozí vzrušená debata.

„Proč kámen? Proč vybral komtur s velmistrem jméno *kámen*? –“

Paracelsus se podíval na Osiandera výmluvným pohledem a jenom stroze konstatoval: „Třeba podle skalnatého ostrohu nad řekou, na kterém hrad vybudovali...“

Ještě se na moment zamyslel a dodal: „Komtur jistě doporučil ten nejlepší název hradu... Krátce potom se komtur Ekko stal představeným celé provincie templářů pro Čechy, Moravu a Rakousko...“

„Asi ne na dlouho –“

„Máš bohužel pravdu. Už po několika letech ale přišla ona hanebná akce papeže Klementa Pátého a krále Filipa proti všem templářům. Jenže tady na Templštejně měl komtur Ekko ještě celé dva roky naprosto klidného času na svou práci pro řád. Po dvou letech od děsivého zátahu po celé Evropě končí i zdejší stopa po komturu Ekkovi.“

„Patrně opouštěl hrad hodně narychlo.“

„Proč myslíš?“

„Proč? Protože všechno tady zůstalo.“

Máchl Andreas rukou směrem ke skříním.

„Skutečný poklad.“

„No, předpokládal bych, že jistě neprchal úplně s prázdnou... Ale hlavně – poklad byl na hradě dobře ukrytý... Hodně dobře...”

Andreas nadzdvihl zvědavě obočí.

„Pár loktů pod vyústěním hradní studny vytvořili v bocích vyzděné tajné úkryty. Stavitelé byli prozíraví. Knihy v nich byly dokonale uschovány. Komtur Ekko předpokládal, že se vrátí, až se situace na Moravě uklidní.“

„Už se ale pro to nevrátil nikdy –“

„Ne. Nevrátil. Řád templářů byl po pár letech rozvrácen i tady na Moravě. V minulém století potom hrad získal právě rod pánů z Lipé.

„Hmm... A jak jsi se, příteli, k těmhle skvostům dostal ty?”

„Shodou okolností...” řekl Paracelsus. „Cestuji hodně po světě, leccos jsem už svou prací dokázal... Rodina pana z Lipé před časem potřebovala využít moje léčitelské umění. Jan z Lipé je mi teď za mé služby hodně vděčný...”

Andreas byl jako u vytržení.

Tady, v bohem zapomenutých kopcích zelené pustiny, na něj dýchla křesťanská minulost tak mocně jako v žádné univerzitní knihovně ani v žádné knihovně klášterní.

Dovolil očím, aby se alespoň z dálky vpíjely do materiálů svědčících o Ježíšově době.

Zachvěl se vzrušením.

Neuvěřitelný poklad...

Pohlédl na Paracelsa.

„Příteli – mohl bych se trochu porozhlédnout po dalších tvých dokumentech?”

Výraz tváře vyjadřoval daleko víc než jeho obyčejná slova prosby.

„Samozřejmě, příteli. Máš tolik času, kolik jen si můžeš sám sobě dovolit –“

Andreas úlevně vydechl.

„Budu pracovat tady vedle,” dodal ještě Paracelsus.

Luterán, člen nejvyšší luteránské rady vykročil ke skříním s pradávnými svitky a s rukopisnými kodexy.

Jeho očím se vydala největší mystéria patnáct set let utajovaná před věřícími.

Tajemství Templářů...

Tajemství úhelného kamene křesťanské víry...

...Ježíš proti Kristu...
...špioni Pietra Carafy...
...velikonoční tajemství...
...podstata elixíru života...
...Golgotou to neskončilo...
...poselství keltských druidů...
...prorocství papežského konce...
...Společenství ostrova Avalon...
...poznání z Činových ostrovů...
...Trithemiový kodovací knihy...
...poslání kamene mudrců...
...arcibiskup canterburský...
...Paracelsus proti církvi...
...kažení svatého grálu...
...šifrované kodexy...
...věda tří knih...
...Kristus?...
...Ježíš?...

Vnímavému čtenáři autor předkládá další překvapující pohled do vzrušujícího zákulí sí převratných událostí první poloviny 16. století. Proč věci dopadly jinak? Kvůli kardinálovým špiónům?

Ve třech dějových liniích se rozvíjí napínavý příběh reálných historických postav a reálných událostí. Průvodním rysem je střetávání hemetických pohledů na život a svět s dogmatickým křesťanstvím. **Ježíš nebo Kristus?** – to je jedna ze zásadních otázek, které autor uvážlivě analyzuje a dospívá k světově unikátním závěrům doloženým seriózními historickými fakty.

Nenásilnou formou román nabízí argumenty k úplnému pochopení esoterické podstaty legend o kaméni mudrců, elixíru života i legendy o svatém grálu či ostrovu Avalon, ale předkládá také nepopiratelný dostatek historických indicií o konci života Ježíše Nazaretského. **Na Golgotě nic neskončilo...** Tuší to i vysoký církevní hodnostář Carafa, který měl ve svém mládí na starost osobní knihovnu římského papeže. Poznatky v ní získané, motivovaly jeho snahu usměřit chod světa... Tajemství

keltských druidů, esejců, templářů, maltézkých rytířů a alchymistů je krok za krokem odhalováno v prastarých svitcích. Kniha poskytuje k zamyšlení reálná historická fakta, nenuceně vybízející k vlastnímu úsudku. Závěry jsou na čtenáři samém...

Historie dosud zcela nedocenila přínos učence a teologa Andrease Osiandera (1498 – 1552), někdy označovaného za doktora všech kacířů či křesťanského mystika, posledního spolupracovníka Mikuláše Koperníka.

